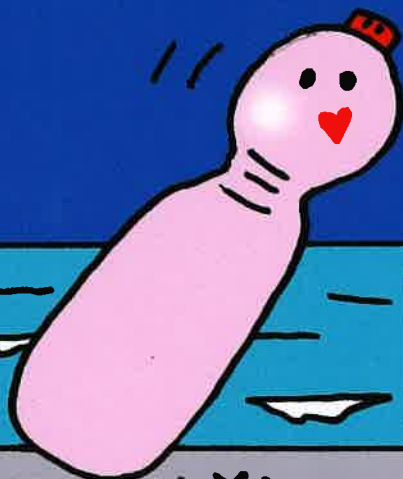
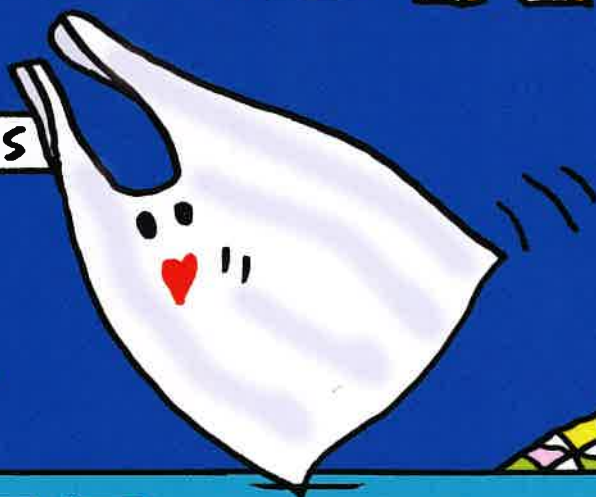

Anna Novotná • Jiří Votruba

FLAŠKA a PYTLÍK

Albatros

ISBN 978-80-00-05676-0

9 788000 056760

Pro děti od 5 let
www.albatrosmedia.cz
CZ: 249 Kč / SK: 9,99 €

Co se děje s plasty na Zemi

Pěkně si bublám, když mě postaví na kulatý stůl, hned vedle pytlíku plného kuliček hroznového vína a voňavých červených jahod. Má opravdu moc pěkné břicho.

„Ahoj, já jsem Flaška. A ty?“ osmělila jsem se zeptat.

„Ahoj, já jsem Pytlík. Co tady děláš?“ zeptal se Pytlík.

„Jsem tu na oslavě Františkových narozenin. Bude si se mnou připíjet na zdraví. Co jsi přinesl ty? Vidím, že máš krásně plné břicho. Ukaž, můžu se podívat?“

„Jasně,“ souhlasil, i když se mu trochu třásl hlas.

„To je...“ nestačil dopovědět.

Františkův tatínek mě objal svojí velkou tlapou, obrátil hlavou dolů a vylil bublinky do barevných plastových kalíšků.

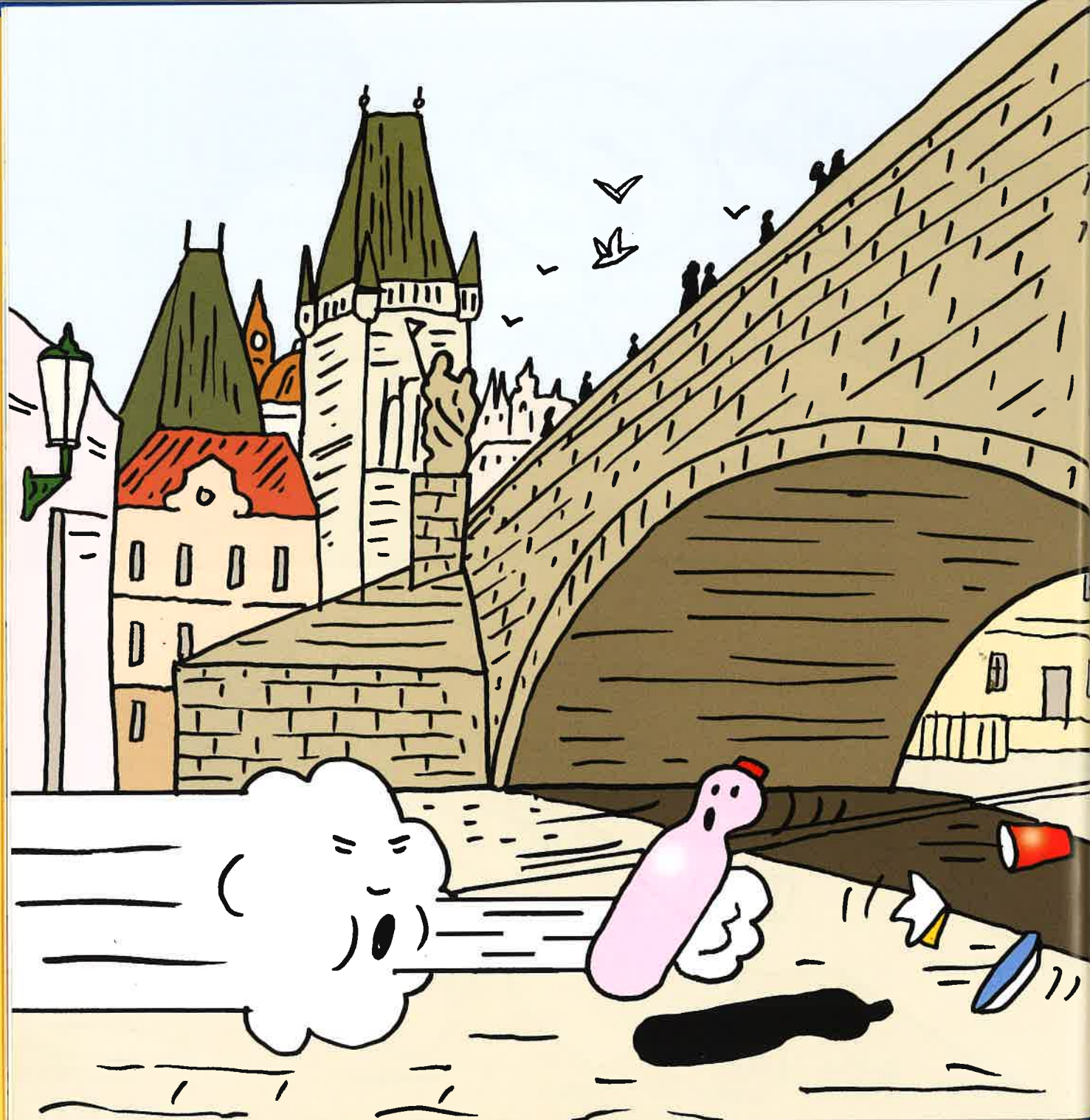
„Hodně štěstí zdraví, hodně štěstí zdraví, milý Františku,“ volají děti, „hodně štěstí zdraví.“

Bez bublinek se cítím lehká, lehoučká, trochu vrtkavá.

V korunách stromů zaševalil vítr, pozlobil větvičky, roztočil holčičkám sukýnky a klukům bral kšiltovky. Zafučel pořádně, pak víc a ještě víc, opřel se do mě a... FRNK! Nadráší mě přes celou zahradu, přes nízký plot, přes silnici.

„No tohle! Pytlíků,“ volám, ale Pytlík mě už neslyší.

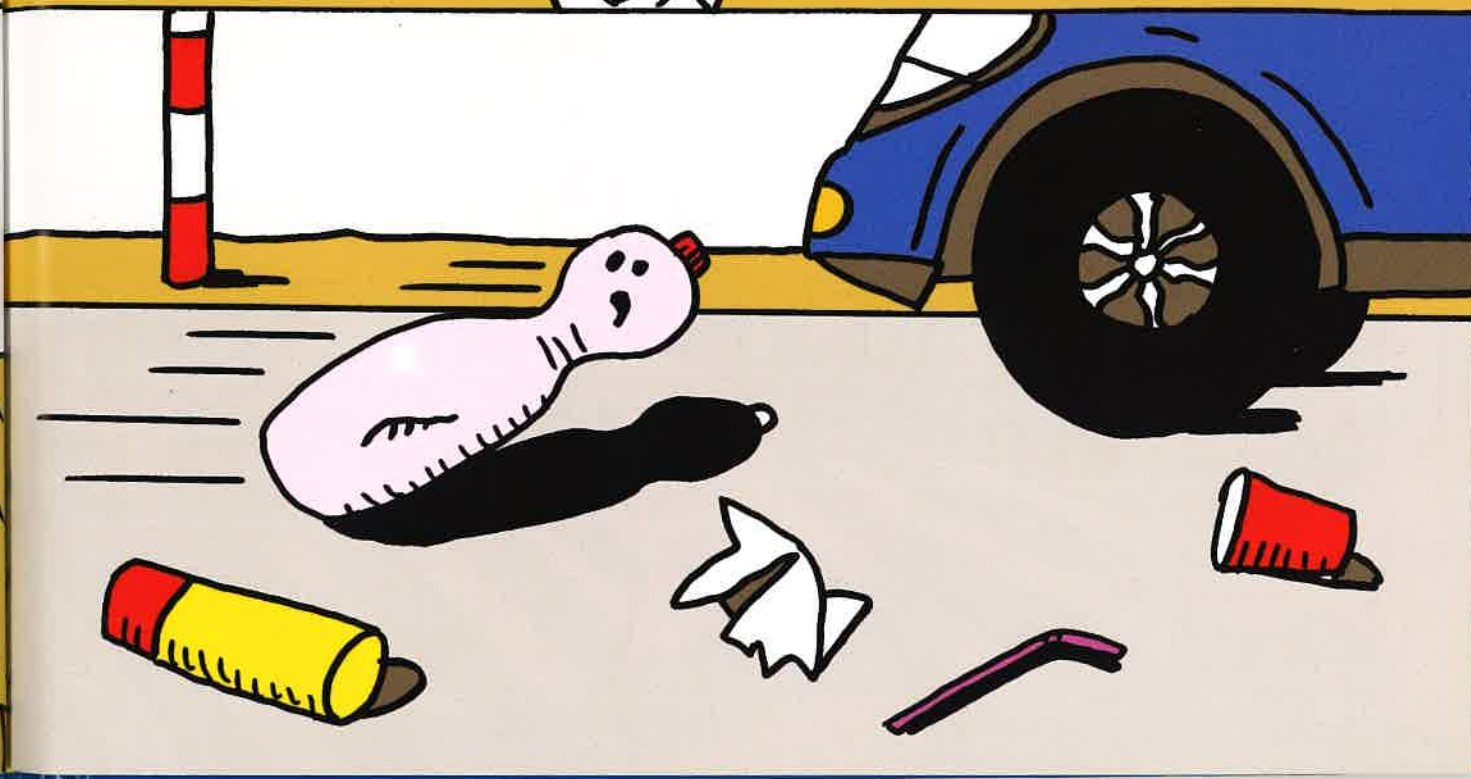
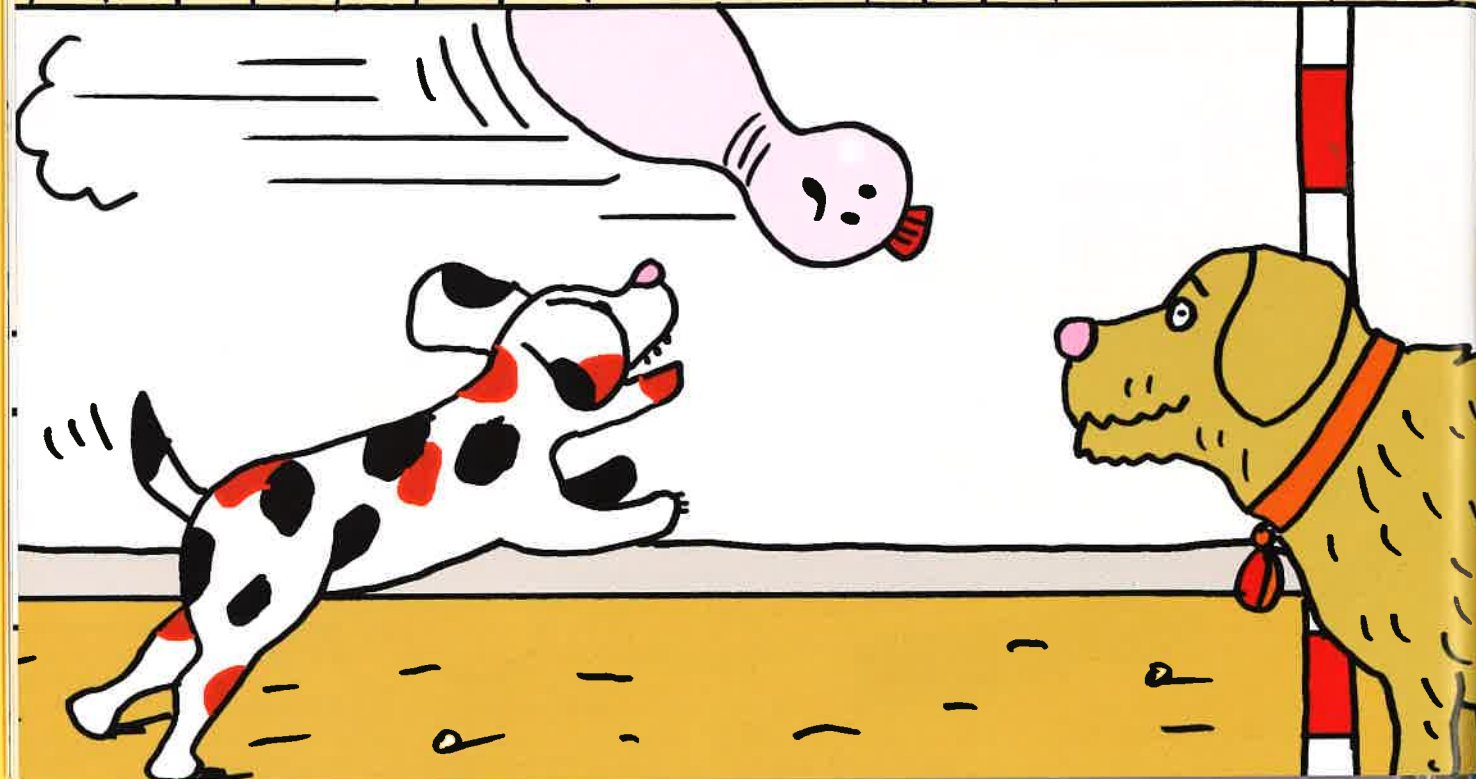
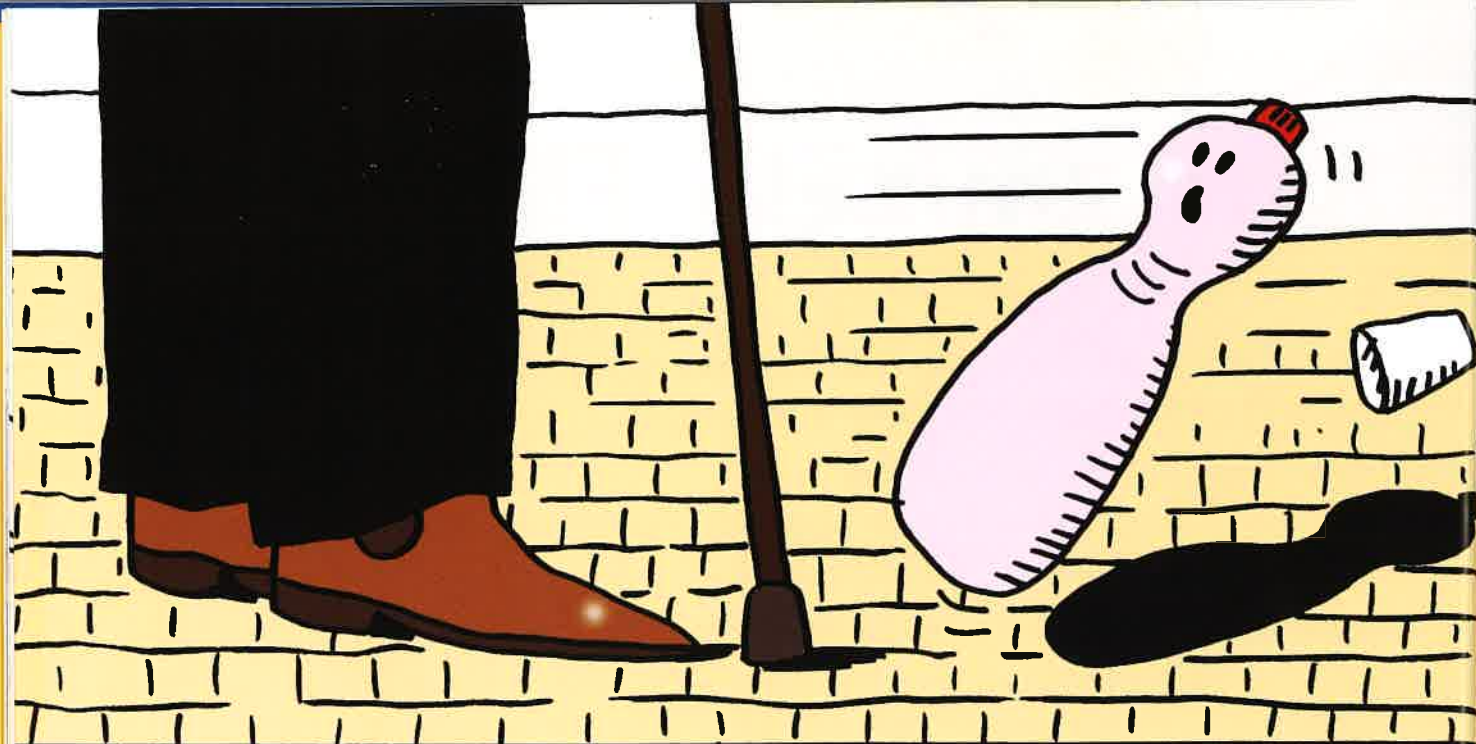
Kam zmizela Flaška?

Polámanou a otlučenou Flašku nese vítr přes kameny a koleje, přes kopce a hory, vesničky a města.

Motá se mi hlava. Kutálím se dopředu, do strany i dozadu. Valím se z kopce dolů. Škobrtám přes kamínky, šlehá mě zelená tráva. Chladím se v loužích. Uf, jsem celá pomlácená, samá boule. A skoro jsem zapomněla na Pytlíka.

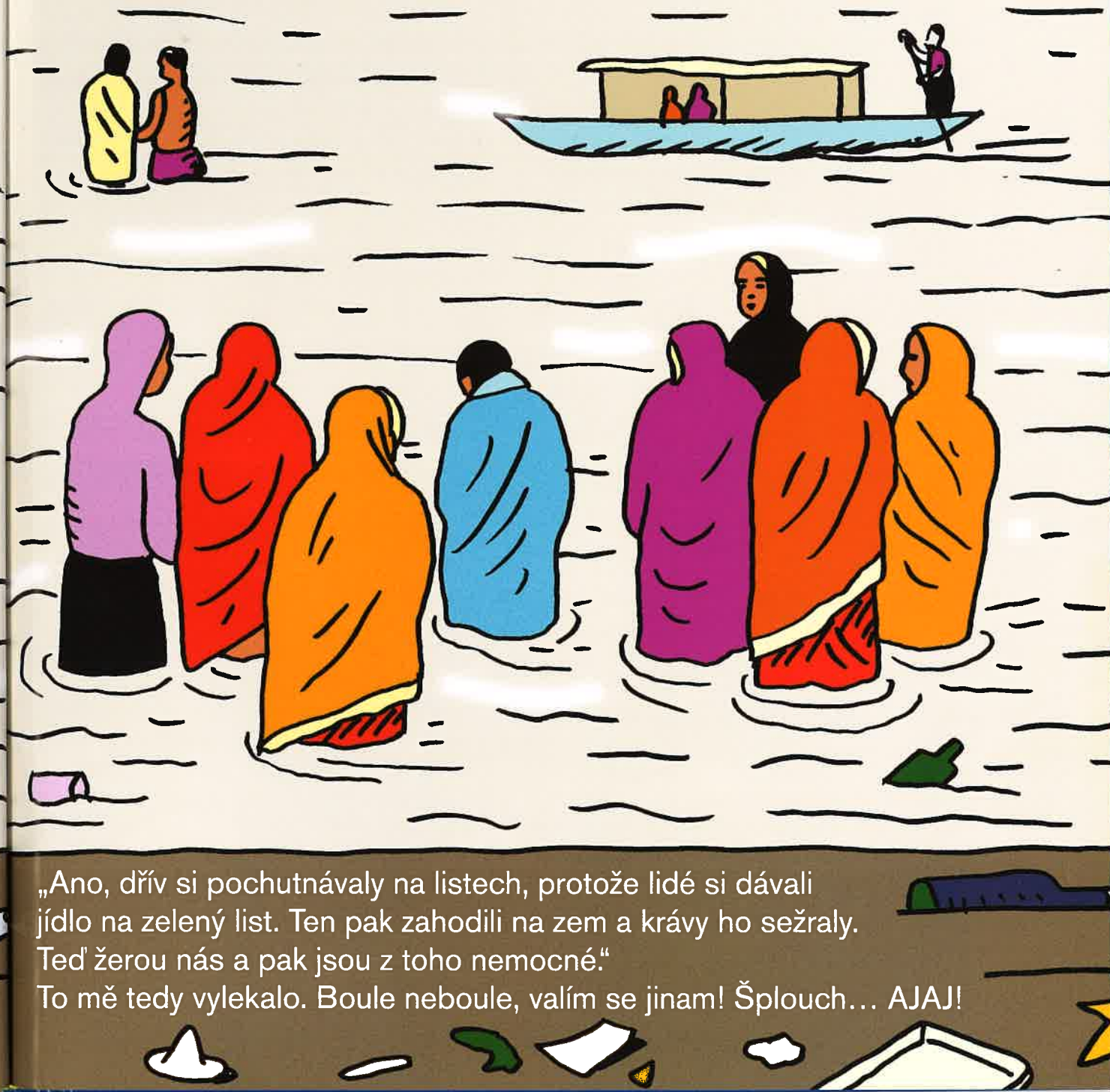
„Pytlíků!“

Nic, ani hlásek.

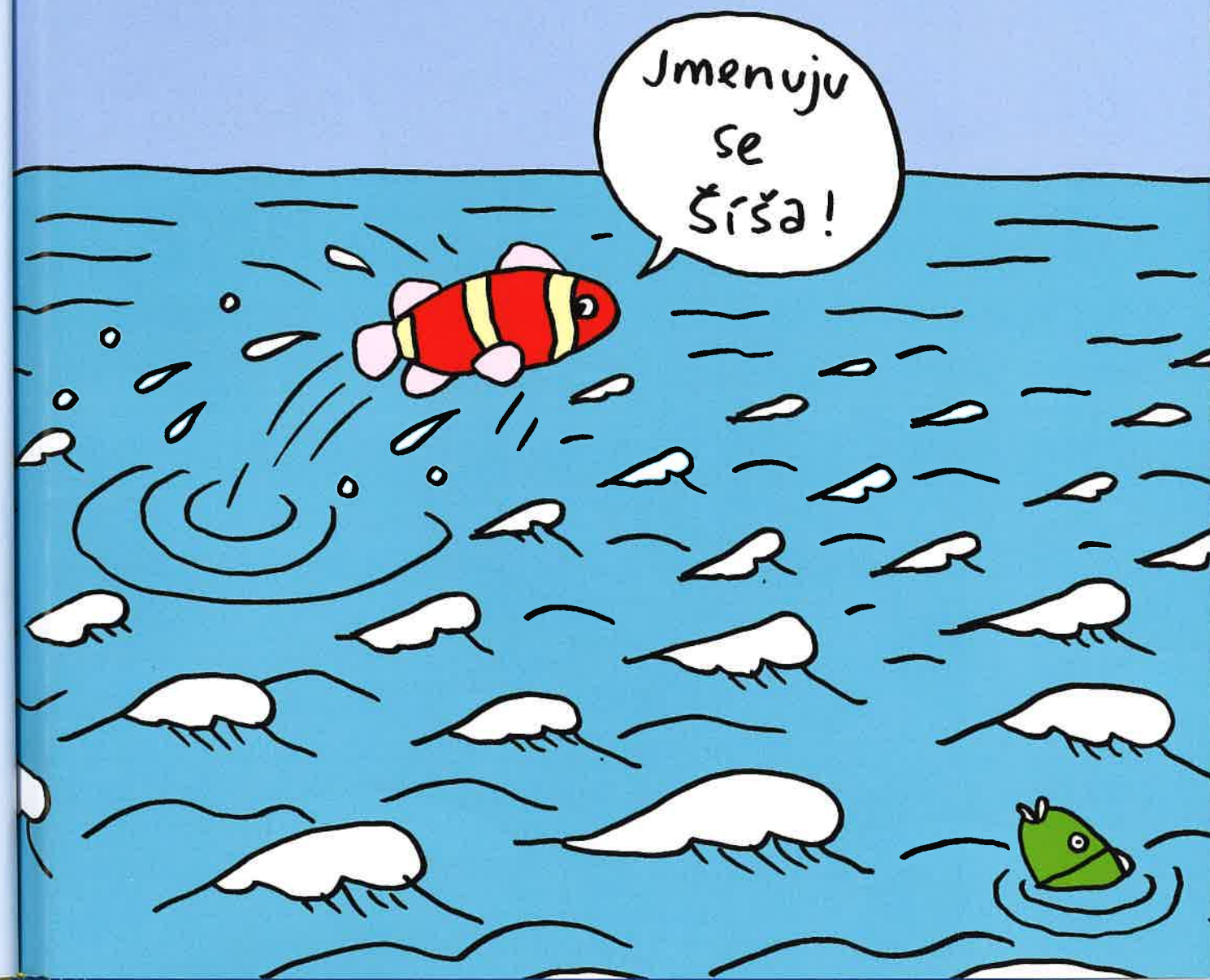
Zdá se ale, že mám kamarády po celém světě.
„Ahoj, holky a kluci!“ radostně se rozhlížím do všech stran.
„Proč se tak směješ?“ mračí se na mě malá červená
plastová lahvička. „Co je tady k radosti? Válíme se po zemi,
všichni po nás šlapou, nikdo nás neuklidí... a nakonec nás
sežerou krávy, protože mají hlad.“
„Krávy?“ žasnu.

„Ano, dřív si pochutnávaly na listech, protože lidé si dávali
jídlo na zelený list. Ten pak zahodili na zem a krávy ho sežraly.
Teď žerou nás a pak jsou z toho nemocné.“
To mě tedy vylekalo. Boule neboule, valím se jinam! Šplouch... AJAJ!

GLO GLO GLO... Bříško se mi plní slanou vodou. Co se mnou jen bude? Nikde nikdo. Samá voda, samá voda. Nahoře i dole, kam se jen podívám, samá voda. Kdyby aspoň rybička! Malá malilinkatá rybička. Abych měla s kým plout, s kým si povídat, s kým si hrát. Je tu takové divné ticho. Nikde ani živáčka. BRRR. Bojím se. Jejda! Přede mnou je nějaký červený puntík.
„Haló, haló, červený puntíku, tady jsem!“
Ha, červený puntík se pohnul! Je opravdový!
„Tady jsem! Tady jsem!“ volám a blížím se k tomu malému, barevnému, ale rozhodně živému čemusi.
„Jé, ty jsi ale krásná barevná rybička,“ obdivuju její proužky.

„Jmenuju se Šíša. A co ty jsi za rybu? Nikdy jsem žádnou takovou neviděla.“

„No, víš, já nejsem ryba. Já jsem plastová láhev. Jmenuju se Flaška a jsem moc ráda, že jsem tě potkala. Už mi bylo smutno. Nemám si s kým hrát ani povídat.“

„Tak jdeme na to,“ nadšeně povyskočí Šíša, „zahrajeme si na babu. Máš ji!“

A začne taková honička, že sotva popadám bubliny. Dávám babu Šíše a peláším pryč.

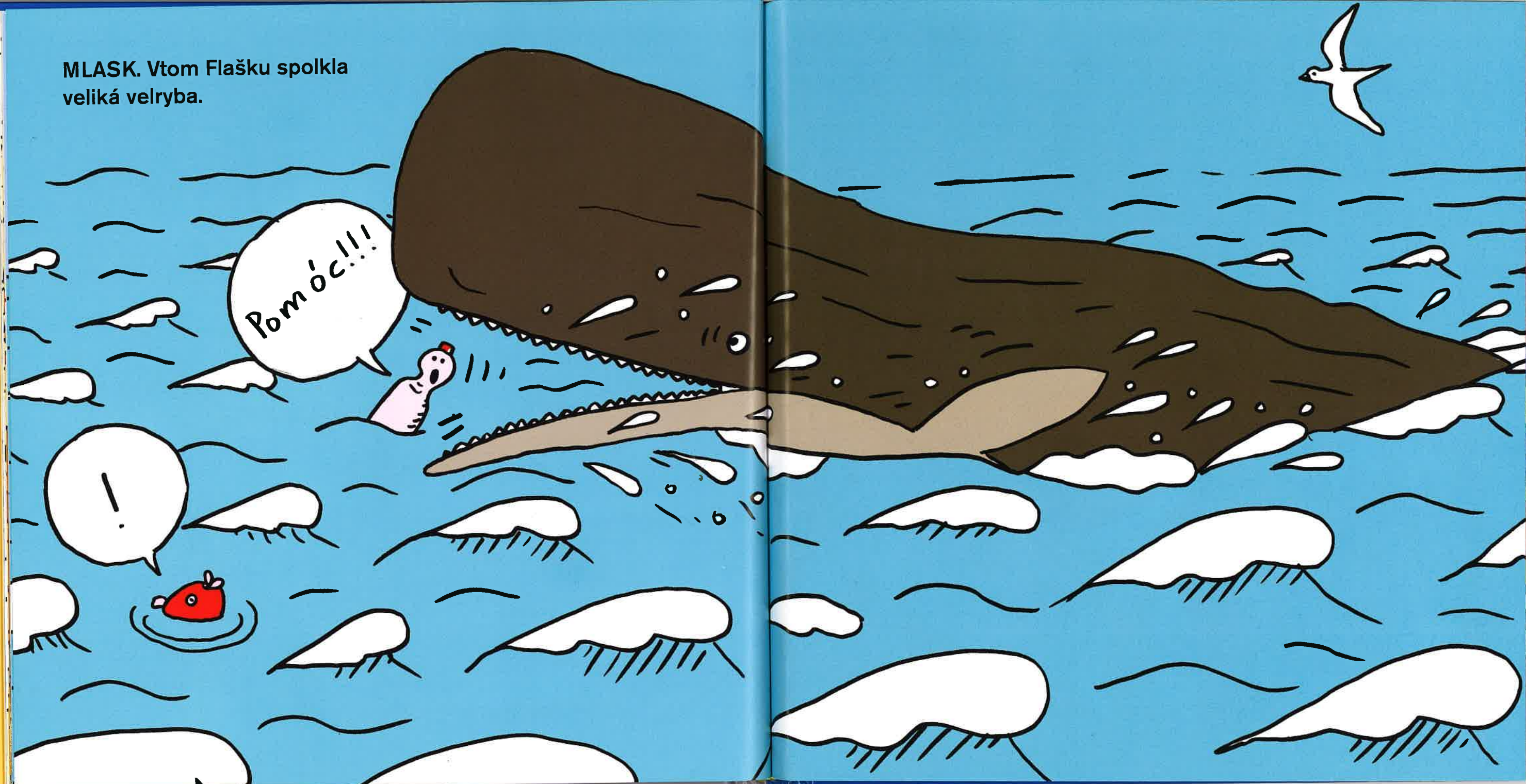
Tak si hrajeme, dokud Šíšu nerozbolí ploutvičky a mě plné břicho.

„A co takhle na schovávanou?“ napadne Šíšu. „Pikám!“

„Tak jo,“ souhlasím.

„Před pikolou, za pikolou nikdo nesmí stát...“

MLASK. Vtom Flašku spolkla
veliká velryba.

No ne, rozhlíží se Flaška ve velrybím břiše, tolik plastových kamarádů pohromadě jsem ještě neviděla. Určitě jsem se ocitla v nějakém plastovém království!

„Klaním se, gumičko do vlasů a hřebínku. Poklona, kyblíčku a lopatičko. Á, židlička se stolečkem, talíř, kornoutek a barbína. I míč a jojo!“

„Kdo jsi?“ ozval se hrozivý dutý hlas.

„Flaška,“ pípla jsem.

„Předstup přede mne,“ zahřmělo znovu.

Už ji vidím. Veliká pruhovaná bóje – královna téhle plastové říše.

„Odkud přicházíš?“ ptá se zvědavě.

A tak jí vyprávím o své cestě. O tom, jak děti slavily na zahradě.

O tom, jak se mi tam ztratil můj kamarád Pytlík, o Indii a jak mě spolkla velryba. Vyprávěla jsem dlouho...

MLASK!

Velryba s břichem plným plastů zanedlouho onemocněla. Plasty totiž nejsou potrava pro ryby. Neměla už sílu dál plavat, uvízla na okraji barevné hory a zemřela. Z břicha se jí vyvalila hromada plastů. „Pytlíků,“ ozývá se z ní.

Konečně!

Konečně!

Uprostřed oceánu se tyčí vysoké hory. Plastové velehory. A na nich se Pytlík znovu setkal s Flaškou. A Flaška se znovu setkala s Pytlíkem. Vzpomínají, co plastového zažili. Vyprávějí si, co plastového viděli a koho plastového potkali. Mají na to spoustu času, protože plasty jen tak nezmizí. Pytlíkové i Flašky žijí totiž mnohem, mnohem déle než zvířata a lidé.